

УДК 01(477)-051 Ф.Максименко+027.7:025.5(477.83-25)ЛІНУ ім. І.Франка

СПОГАДИ ПРО ФЕДОРА МАКСИМЕНКА

Протоієрей Юрій МИЦИК

*Національний університет “Києво-Могилянська академія”,
вул. Г. Сковороди, 2, м. Київ, 04070, Україна, тел. (044) 425-77-68*

Автор статті інформує про свої стосунки з відомим українським бібліографом Федором Максименком. Наведено приклади бібліографічних консультацій Ф. Максименка. У додатку подано його листування з автором.

Ключові слова: Ф. Максименко, Ю. Мицик, Наукова бібліотека Львівського університету, бібліографічна консультація.

Постать незабутнього Федора Пилиповича Максименка привертає останнім часом зростаючу увагу дослідників. Уже вийшло друком декілька статей, серед яких слід згадати насамперед розвідку Я. Р. Дашкевича¹. Помалу прояснюється визначна роль Федора Пилиповича як провідного українського бібліографа повоєнної доби, щирого патріота України, доброї, чуйної і завжди готової прийти на допомогу людині. Особисто я лише кілька разів зустрічався з ним, але між нами зав'язалися наукові контакти. До того ж, у моєму приватному архіві збереглося вісім листів Федора Пилиповича, тому, сподіваюся, мої матеріали придадуться майбутнім дослідникам.

Вперше про Федора Пилиповича я почув від свого наукового керівника (на жаль, уже покійного), професора (тоді ще доцента) історичного факультету Дніпропетровського держуніверситету Миколи Павловича Ковальського (1929–2006). Микола Павлович був родом з Острога, але закінчив Львівський університет, вчився там в аспірантурі, певний час працював у тамтешньому музеї народної творчості та етнографії, отже, добре знав львівських науковців. Я писав під керівництвом Миколи Павловича курсові, потім дипломну роботу й кандидатську дисертацію, присвячену “Кройніці” Феодосія Софоновича – видатній пам'ятці українського літописання XVII ст. Час від часу виникало гостре питання про наукову літературу, необхідну для виконання роботи. Гострим це питання було тому, що у Дніпропетровську книг з історії, виданих до 1945 р., було обмаль через лихоліття війни та через систематичне нищення “буржуазної” та “буржуазно-націоналістичної” літератури більшовицькою владою. Якось я сказав Миколі Павловичу, що, можливо, варто було б звернутися за інформацією до бібліографа Наукової бібліотеки ДДУ Смушкіна (чи Мушкіна?). Микола Павлович скептично махнув рукою і сказав, що тут може допомогти хіба що сам Максименко. “А хто такий Максименко?” – поцікавився я. – “О!” – Микола Павлович підняв пальця догори. – “Федір Пилипович – це такий бібліограф, що твого Смушкіна в кишеню покладе!” Оскільки Микола Павлович такі оцінки сучасним дослідникам давав нечасто, я зрозумів, що незнаний мені Федір Пилипович є неабияким знавцем своєї справи. Така похвала була важливою тим, що Микола Павлович, який сам дуже любив книги і мав колосальну ерудицію, час від часу звертався до Федора Пилиповича з різними питаннями, дотичними до його пошуків джерел з історії України XVI–XVII ст. Невдовзі я й сам переконався у правоті слів свого наукового керівника.

¹ Дашкевич Я. Р. Федір Максименко – людина, вчений, книголюб // Дашкевич Я. Р. *Постаті*. – Львів, 2007. – С. 672–679.

Восени 1974 р. мені настав час виходити на захист кандидатської дисертації. На кафедрі джерелознавства та історіографії, де я навчався в аспірантурі, склалася нездорова ситуація. Завідувач кафедри, російський великодержавник В. Борщевський, прагнув витиснути з неї М. П. Ковальського, а заодно насолити й мені як аспіранту Миколи Петровича. В цей час якраз був розгул “маланчуківщини”, і дисертація, присвячена українському літопису козацької доби, ще й писана ігуменом, викликала підозри у благонадійності. Через це В. Борщевський наполіг, щоб провідною організацією був саме Інститут історії АН України, де якраз перед цим вигнали з роботи групу дослідників (Олена Апанович, Ярослав Дзира, Олена Компан та ін.), “завалили” чудову роботу історика Г. Дем’яна, присвячену І. Вагилевичу, тощо. Щоправда, він погодився з пропозицією Миколи Павловича призначити офіційними опонентами львівських науковців: професора, д. і. н. Григорія Юлійовича Гербільського та доцента, к. і. н. Ярослава Дмитровича Ісаєвича (майбутнього академіка). Я повіз до Львова свою дисертацію, а через якийсь час знову приїхав туди з рукописом автореферату, щоб отримати підписи опонентів. Обидва опоненти прийняли мене дуже тепло, і я на все життя зберіг до них глибоку вдячність. Уже свій перший приїзд до Львова я прагнув використати для праці в місцевих архівосховищах і тому з поради Миколи Павловича, підтриманої потім Г. Ю. Гербільським, я пішов насамперед до бібліотеки Львівського університету, де працював Федір Максименко. На моє прохання працівники бібліотеки покликали Федора Пилиповича. Через деякий час до мене вийшов невисокий старий чоловік. Запамяталося його сивувате волосся, густі брови, старі окуляри і синій халат. Саме у синьому халаті я і бачив його, бо це був його робочий одяг, а я бачив Федора Пилиповича тільки у стінах бібліотеки. Я передав йому рекомендаційну цидулку від Миколи Павловича, і Федір Пилипович запитав, що конкретно мене цікавить. Я хотів, у першу чергу, довідатися щось про незнані списки “Кройніки” Софоновича, але їх у Львові не було. Крім того, я думав над своїм науковим майбуттям після захисту. Справа в тому, що я почав уже працювати викладачем на кафедрі всевітньої історії, а там формувався центр германістики. Враховуючи це, я попросив порекомендувати мені щось із німецьких джерел з історії України XVI–XVIII ст. Федір Пилипович відразу ж звернув мою увагу на комплект фундаментальної (понад 20 томів!) німецької хроніки XVII – початку XVIII ст. “Театр Європи” (“Theatrum Europaicum”), а також на голландську газету 60-х років XVII ст. Не відкладаючи справу у довгу шухляду, він приніс мені цю газету (на жаль, через моє незнання голландської мови її довелося відкласти до кращих часів) і перші п’ять томів “Театру Європи”, де висвітлювалися події 20–30-х років XVII ст. Роботу над згаданими томами я продовжив і під час наступного приїзду. Ці матеріали лягли в основу статті, яку я написав дещо пізніше разом із Миколою Павловичем².

Вже під час першого знайомства з Федором Пилиповичем мене вразила його енергія, колосальні знання, прагнення допомогти навіть незнайомій людині. Вже тоді він повів цікаву розмову, охоче ділився зі мною своїми глибокими знаннями з історії України (я пригадав тоді, що саме він допомагав упорядникам “Історії міст і сіл Української РСР” знаходити важливу, але забуту історико-краєзнавчу літературу). Я з подивом довідався, що Федір Пилипович – мій земляк, принаймні, що він певний час працював у довоєнному Дніпропетровську (вірніше – Січеславі). Він казав мені, що тоді у нашій університетській бібліотеці зберігалось чимало рукописних та друко-

² Ковальський Н. П., Мыцьк Ю. А. Немецкое историческое сочинение “Theatrum Europaicum” об освободительном движении украинского народа в первой половине XVII века // *Вопросы рабочего и национально-освободительного движения*. – Днепропетровск, 1975. – Вып. 2. – С. 120–135.

ваних джерел з історії України, зокрема видання книг видатного українського письменника другої половини XVII ст. Йоаникія Галятовського. Однак таких книг у бібліотеці ДДУ вже давно не значилося. Те ж, що привезли награбованого у Німеччині 1945 р., погноїли та розікрали. Відділ рідкісної книги у бібліотеці ДДУ відкрили лише у 80-х роках, але раритетів там уже було обмаль.

Українські сюжети перших п'яти томів "Театру Європи" я ретельно законспектував, але, починаючи з шостого тому, у цій хроніці пішли розгорнуті розповіді з історії України. Я, захистивши 6 березня 1975 р. кандидатську дисертацію, написав Федору Пилиповичу і одночасно просив його допомогти у справі мікрофільмування необхідних сторінок 6-го і 7-го томів. Він пообіцяв мені це зробити і дотримав свого слова, про що свідчить наведений нижче його лист № 1. Зі свого боку я зміг виконати його прохання лише частково. В усякому разі, книги Дмитра Степовика, про яку він просив, я не зміг дістати в магазинах Дніпропетровська.

Одночасно з працею над "Театром Європи" ми з Миколою Павловичем взялися за "Ціанею" – німецький історико-географічний твір кінця XVII ст., у якому містився опис Балкан, але водночас були деякі дані, що стосувалися України. В архівосховищах Дніпропетровська про це можна було і не питати. Скориставшись порадою Миколи Павловича, я звернувся за консультацією до Федора Пилиповича. Вона стала у великій пригоді, він потім згадав про "Ціанею" в одному зі своїх листів до мене (№ 2). Невдовзі ми з Миколою Павловичем подали до друку статтю, присвячену цьому цікавому джерелу³.

Ми обмінювалися святковими поздоровленнями, а потім я надіслав Федору Пилиповичу свою першу книгу "Украинские летописи XVII века" (Днепропетровск, 1978), яку прихильно зустріла наукова громадськість. Я планував писати продовження цієї книги, присвячену літописам уже XVIII ст., і, природно, звернувся за допомогою до Федора Пилиповича. Він дав мені цінні поради щодо канцеляриста Григорія Покаса і його літописного твору. Статтю О. М. Апанович я добре знав (був уже знайомий і з самою Оленою Михайлівною), а от про деякі рідкісні довоєнні видання та ще й Олександра Оглобліна, якого всіляко таврували у радянській пресі, я довідався вперше тільки від Федора Пилиповича. На час отримання листа я перебував на своєму першому науковому стажуванні у Польщі (17.09.1978–17.07.1979 рр.) і міг прочитати досить багато історичних праць, які суворо заборонялися в СРСР. Навесні 1979 р. у Варшаві я познайомився з американською дослідницею Патрицією Кеннеді-Грімстед. Із подивом я переконався, що вона знає навіть про дуже рідкісні мої публікації⁴, і не втримався, щоб не запитати, а звідки ж вона знає про це. Усміхнувшись, п. Патриція повідомила, що їй дав цю збірку не хто інший, як Федір Пилипович. У ті часи це був дійсно ризик. Я, припустімо, міг спілкуватися з американською дослідницею, бо перебував у Польщі – "найвеселішому і найліберальнішому бароку соціалістичного табору". Ф. Максименко же розмовляв із нею у Львові. Не випадково Я. Р. Дашкевич у своїй статті відзначав, що після зустрічей із П. Кеннеді-Грімстед Федір Пилипович мав великі непримсності⁵.

У 1979–1980 навчальному році я працював завідувачем кафедри всесвітньої історії у Запорізькому державному педагогічному інституті (цим і викликане запитання

³ Ковальський Н. П., Мыщык Ю. А. "Суапеае" – немецкое сочинение конца XVII в. и его сведения по истории славян // *Вопросы германской истории и историографии*. – Днепропетровск, 1975. – Вып. 3. – С. 137–146.

⁴ Мыщык Ю. А. Использование архивных документов XVII–XVIII веков при написании курсовых и дипломных работ краеведческого характера на заочном факультете // *Вопросы совершенствования вечернего и заочного обучения*. – Днепропетровск, 1977. – С. 102–109.

⁵ Дашкевич Я. Р. Федір Максименко... – С. 675.

Федора Пилиповича в листі № 9), а у червні 1980 р. мене відправили до Ворошиловграда (тепер – Луганськ) очолити ДЕК на історичному факультеті місцевого педінституту (заочники). Скориставшись нагодою, я попрацював у Ворошиловградському облдержархіві та відділі рукописів Ворошиловградського історико-краєзнавчого музею, де знайшов книги з Дніпропетровська. Новий навчальний рік я знову починав у ДДУ. Восени 1980 р. я повідомив Федора Пилиповича про мої знахідки у Ворошиловграді і надіслав йому один зі збірників зі своєю статтю, який вийшов на істфаці ДДУ. Це, очевидно, був збірник “Историография русско-германских отношений нового и новейшего времени” (Днепропетровск, 1979), де була моя стаття “Немецкая брошюра XVII века о совместной борьбе славянских народов против татарско-турецкой агрессии в период Хотинской войны 1621 года” (с. 146–154). Я цікавився тоді німецькомовною брошурою 1789 р. Гандльовіка, де було вміщено відомий малюнок козака з Банатської Січі. Лист Федора Пилиповича охолодив мій запал. Виявилось, що вже існує опублікований переклад українською німецького тексту твору, який до того ж має компілятивний характер. Це врятувало мене, молодого 30-річного історика, від конфузу. Інакше я міг би витратити час та енергію на “відкриття велосипеда” – переклад і видання давно відомого джерела. На своє виправдання скажу, що в ті часи праці М. С. Грушевського були під забороною, а у Дніпропетровську вони були відсутніми навіть у спецховищах, через що дослідник постійно перебував у небезпеці. Не будеш знати про твір Грушевського – сядеш у калюжу як дослідник, а виявиш обізнаність – тут же “компетентні органи” запитають: “А звідки ти, власне, знаєш про цей твір і хто тобі його дав?”. Я, наприклад, знав про німецькомовну книгу Дмитра Дорошенка “Ukraine und das Reich” (Leipzig, 1942), яку мені секретно дав почитати Микола Павлович, але покликатися на неї було неможливо. У цьому ж листі Федір Пилипович запитував мене про долю книжкового зібрання Катеринославської духовної семінарії. Що я міг відповісти йому? Тільки те, що в усіх разом узятих дніпропетровських бібліотеках, за винятком хіба що бібліотеки Будинку-музею Д. І. Яворницького, закритої для відвідувачів, залишилися тільки жалюгідні рештки колись багатих зібрань. Простіше було виконати прохання Федора Пилиповича надіслати йому методичного посібника М. П. Ковальського з бібліографії⁶.

На жаль, це був останній лист Федора Пилиповича до мене... У липні 1982 р. я привіз до Львова групу студентів-істориків на архівно-музейну практику. І хоч я провів тоді у Львові майже місяць, але з Федором Пилиповичем зустрітись не вдалося через його хворобу. На початку липня 1983 р. його не стало. Але вдячна пам'ять про цього подвижника науки назавжди залишилась у моєму серці...

№ 1

1975, квітня 4. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“4.IV. 75.

Вельмишановний Юріє Андрієвичу!

Дуже дякую за мікрофільм, який я щойно одержав. Вітаю Вас, по-перше, з благополучним захистом дисертації, по-друге – з травневими святами й бажаю всього найкращого.

Щодо “Theatrum Euroraеum”, то тут справа складна: МБА вважає за неможливе посилку – кожен том понад 1000 стор. і важить 8 кг. Якщо Вам відомі сторінки,

⁶ *Методические указания по исторической библиографии.* – Днепропетровск, 1979. – Ч. 1–2.

я зможу замовити мікрофільм в архіві або в б-ці АН Львівської. Гадаю, що він буде готовий ще в травні; треба прислати від ун-ту заявку – зробити мікрофільм з гарантією його викупу; можу зробити й [...] я, з поворотом вартості накладною платнею. “Theatrum” крім Львова, є й у Києві в б-ці АН (фонд кол[екція] Київ[ського] ун-ту). (Наш прим[ірник] трохи дефектний).

Готовий до послуг Ваших
Ф. Максименко.”

(Автограф. Листа написано чорним чорнилом на вітальній картці).

№ 2

1975, грудня 12. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.
“12. XII. 75.

Вельмишановний Юріє Андрієвичу!

Тільки тепер у мене з’явилася можливість надіслати Вам мікрофільм “Theatrum Euroraеum” – гадаю, що Ви вже його одержали. За нього з мене взяли 4 крб. 50 коп., отже цю суму Ви мені лишаєтеся винними. Для ліквідації боргу я просив би Вас придбати мені в книгарнях Дніпропетровська такі видання:

1. Кириличні стародруки українських друкарень XVI–XVIII ст., що є у львівських збірках. Зведений каталог. Склав Ф. П. Максименко. Львів, вид. Львів. ун-ту (“Вища школа”), 1975. Ц. 34 коп. Повідомлення про цю книжку було в “Другу читача” за 11. XII.

З цією книжкою трапилася неприємна для мене річ; видавництво не залишило для мене жодного примірника, здавши все на базу Книготоргу, а та розіслала весь тираж по Україні... Отже книга десь є в таких місцевостях, де напевне ніхто не буде цікавитися, а згодом там піде на макулатуру...

Я хотів би, щоб Ви, якщо книга у Дніпропетровську буде, купили для мене 10–15 примірників.

2. *Буквар Івана Федорова*. К., “Дніпро”, 1975. 96 стор. 39 коп. (про неї було в “Другу читача” № 49 за 27. XI). 1–2 прим.

3. *Степовик Д. В.* Олександр Тарасевич і його школа. К., 1975.

Про неї теж днями було повідомлення в “Другу читача”. Не пам’ятаю, хто її видав чи “Наукова думка”, чи “Мистецтво”. Якщо у Вас книга буде, я хотів би мати два примірника.

Ви якось запитували про “Суанеае”. Книга, здається, є у Вільнюському ун-ті й, гадаю, обов’язково повинна бути у відділі “Russica” Ленінградської публ[ічної] б-ки ім. Салтикова-Щедріна.

Гадаю, що вже можна привітати Вас з наступаючим новим 1976 роком й побажати Вам гарного настрою й успіхів у всьому.

Ваш Ф. Максименко.”

(Автограф).

№ 3

1975, грудень. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“Вельмишановний Юрію Андрійовичу! Вітаю з новим 1976 роком й шлю побажання усього найкращого!

Ф. Максименко”.

(Автограф. Листа написано на вітальній поштової картці).

№ 4

1977, квітень. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“Вельмишановний Юрію Андрійовичу! Вітаю з травневими святами й шлю побажання усього найкращого!

Ф. Максименко.”

(Автограф. Листа написано синьою пастою кулькової ручки на вітальній поштової картці).

№ 5

1977, грудень. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“Вельмишановний Юрію Андрійович! Вітаю з новим 1978 роком, шлю побажання усього найкращого!

Ф. Максименко.”

(Автограф. Листа написано на вітальній поштової картці).

№ 6

1978, листопада 5. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“5. XI. 1978.

Вельмишановний Юрію Андрійовичу!

Ще в жовтні через наше МБА я надіслав Вам мікрофільм з літописом Г. Покаса. Чи одержали Ви його? Я Вам казав, що у мене є ксерокопія харківського примірника, коли бажаєте, можу надіслати Вам його. Проте жодних відмін, порівнюючи з лєнінградським, в ньому немає.

Ви питаєте про статті, присвячені Г. Покасу. У мене, й взагалі у Львові, їх немає. Мені відомі дві роботи: 1. Горбань М. Нариси з української історіографії. Частина I. “Краткое описание Малороссии” Харків, вид-во “Рух”, 1923. 22 с. Книжка звичайно є в Харкові і в Києві. 2. Оглоблін О. П. Григорій Показ та його “Описание Малой России”. “Науковий збірник української Вільної Академії Наук. /УВАН/. Т. 1-й. Нью-Йорк, 1952. Цієї книжки я звичайно не бачив, цитувати її, через одіозність автора, очевидно, не можна, але переглянути, мабуть, варто. Гадаю, що вона є у Києві, в Ін-ті історії АН УРСР, у відділі зарубіжної історіографії, який очолює Р. Г. Симоненко.

Недавно бачив цікаву статтю: Апанович Е. М. Историческая рукописная книга XVI–XVIII вв. в фондах Центральной научной б-ки АН УССР. – В кн.: Книга в России до середины XIX века. Л., “Наука”, Ленингр[адское] отделение, 1978, с. 195–205. На всякий випадок повідомляю про неї, бо може самий цей збірник залишився поза Вашою увагою.

Вітаю Вас с жовтневими святами й шлю побажання усього найкращого! Дуже просив би, коли можливо, надіслати ще два примірники Ваших “літописів” накладною платнею. Був би безмежно вдячний.

Ваш Ф. Максименко.”

№ 7

1978, грудень (?). – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“Дорогий Юрію Андрійовичу!

Дякую за пам’ять і зі свого боку шлю привітання з новим роком, побажання нових творчих успіхів, гарного настрою й усього найкращого!

Я писав Вам до Дніпропетровська, в якому виданні УВАН (Нью-Йорк) вміщено статтю про літопис Гр[игорія] Покаса – певне, Ви одержали й мали змогу використати її в Кракові? До речі, може в Кракові є кр[аківський] бібліотеч[ний] бюлетень “Resenzija”, що видавався Гарвардським ун-том в США. Там має бути [...] на мою книжку “Укр. стародруки XVI–XVIII ст.” (Львів, 1975). Чи не можна було б одержати її ксерокопію?

Ваш Ф. Максименко.”

(Автограф. Листа написано на поштовій новорічній листівці).

№ 8

1979, грудень. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“Вельмишановний Юрію Андрієвичу!

Дякую Вам за пам’ять й зі свого боку вітаю з новим 1980 роком й шлю побажання усього найкращого!

Ф. Максименко.”

(Автограф. Листа написано на поштовій новорічній листівці).

№ 9

1980, листопада 3. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“3. XI. 80.

Дорогий Юріє Андрієвичу!

Вітаю Вас з жовтневими святами й шлю побажання усього найкращого! Останнього збірника Вашого одержав і дуже за нього дякую. Один примірник надіслав на адресу: Patricia Kennedy Grimsted, Harvard University, 1583, Massachusetts Avenue, Cambridge, Ma, 02138, USA.

Пишу Вам на дніпропетровську адресу, хтось мені казав, що Ви нібито перебралися до Запоріжжя?

З побажанням усього найкращого

Ваш Ф. Максименко.”

(Автограф).

№ 10

1981, серпня 25. – Львів. – Лист Ф. П. Максименка до Ю. А. Мицика.

“25. VIII. 1981.

Дорогий Юріє Андрієвичу!

Дякую за Вашого цікавого листа від 2. VIII й прошу пробачення за затримку – весь час хворію й лежу то у лікарні, то дома й не мав можливості зібрати відомості, що Вас цікавили. Начинаю з другого, з Гандльовика. Український переклад його надрукований з передмовою М. Грушевського “Записка Гендльовика про банатських запорожців” у Записках НТШ, 1911, т. 101, с. 134–141, з 1 табл. мал. Грунтовна стаття про нього: Щурат В. “Жерело звісток Гандльовика про запорожців”. – Записки НТШ, 1918, т. 128, с. 139–150. Щурат вважає статтю Гендльовика плагиатом з “Wiener Taschen Kalender.” 1788 р., й можливим автором статті в цьому календарі якогось Полетіку. Крім того про Гендльовика є також стаття В. Антоновича “Поселення запорожцев в Банате. – “Киевская старина”, 1882, № 6, с. 549–552. Є кілька слів й у напевне відомій вам роботі Д. Дорошенка “Україна унд Райх”.

Трохи складніше справа з “Неуер Польніше Фльорус”. Повний опис цього твору є у “Бібліографії Польскі” Естрайхера на автора Francisci Erasmus /1627–1694/ том 16 /1898/, с. 279. Там же позначена й деяка література про автора, з якої головне стаття в “Allgemeine Deutsche Biographie”, 1878, т. 7, s. 207*. Я гадаю, що Естрайхер є у Вас у Дніпропетровську, якщо ні, то можу прислати копію.

Вітаю Вас з одержанням звання доцента й бажаю успіхів на цій роботі.

Дуже просив би Вас надіслати мені два примірники бібліографії по історії України /в 2-х вип./, що її видав М. П. Ковальський. Я просив про це листом ще весною, но він очевидно так завантажений, що навіть не відповів мені. Дуже дивує мене, як рукописи дніпропетровського музею могли опинитися у Луганську. Цікаво, які це рукописи? Між іншим, у Дніпропетровську /чи Катеринослави?!/ в духовній семінарії була чудесна історична бібліотека з багатьма виданнями слов'янськими й російськими XVII–XVIII ст., з повними комплектами “Чтений в Моск[овском] О-ве ист[ории] и древностей”, “Русской старины”, “Русского архива”, “Голоса минувшего”, “Старых годов”, “Записок Одесск[ого] О-ва ист[ории] и древностей”. Після жовтня вона була передана до міської б-ки. Чи збереглася вона там?

Привітання Миколі Павловичу.

З побажанням усього найкращого.

Ваш Ф. Максименко.

*) Є у Львівському ун-ті.”

(Автограф).

RECOLLECTIONS ABOUT FEDIR MAKSYMENKO

Archpriest Yuriy MYTSYK

*National University of “Kyiv-Mohyla Academy”,
2, Skovoroda Str., Kyiv, 04070, Ukraine, tel. (044) 425-77-68*

The author of the article informs about his relations with a famous Ukrainian bibliographer Fedir Maksymenko. The illustrations of bibliographical consultations given by F. Maksymenko are presented. The addendum contains his correspondence with the author.

Key words: F. Maksymenko, Yu. Mytsyk, Scientific Library of Lviv University, bibliographic consultation.

ВОСПОМИНАНИЯ О ФЁДОРЕ МАКСИМЕНКО

Протоиерей Юрий МЫЦЫК

*Национальный университет “Киево-Могилянская академия”,
ул. Г. Сковороды, 2, г. Киев, 04070, Украина, тел. (044) 425-77-68*

Автор статьи информирует о своих отношениях с известным украинским библиографом Фёдором Максименко. Приводятся примеры библиографических консультаций Ф. Максименко. В приложении подана его переписка с автором.

Ключевые слова: Ф. Максименко, Ю. Мыцык, Научная библиотека Львовского университета, библиографическая консультация.

Стаття надійшла до редколегії 12. 02. 2009

Прийнята до друку 13. 03. 2009